

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. С.З., 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З. в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

при участието на секретаря Даниела М. Калчева
като разгледа докладваното от Димитър М. Христов Търговско дело № 20225500900191 по описа за 2022 година

В исковата молба се твърди, че съгласно устен договор между „М.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С.З., *****, представлявано от Д.А.Д. в качеството му на възложител и С. ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Н.З. ул.*****, представлявано от М.Х.П. в качеството му на изпълнител възложителя възложил, а изпълнителят приел да извърши СМР на обект ”Жилищни сгради с местонахождение УПИ 1Х64 и-Х-65 кв.654“ по плана на гр.С.З. подробно описани в приемно предавателен протокол наименуван Проткол №1 от 12.12.2018г. за установяване завършването и заплащане на натурални видове СМР обр. 19.

На 12.12.2018г. били приети без възражения подробно писани по вид, количество и стойност СМР предмет на договора. Издадена била ДФ №34/12.12.2018г.

На 12.02.2020г. съгласно протокол от общото събрание на С. ЕООД ЕИК ***** било взето решение да се продаде вземането от М. ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление, гр.С.З., *****, представлявано от Д.А.Д. по приемно-предавателен протокол от 12.12.2018г. на стойност 56 223,22 лв. срещу извършването на оценка на ДМА по друг договор, като се сключи договор за цесия с Фондация „Ц.К.С.“, с ЕИК: *****, с адрес на управление: гр.С., *****, чрез председателя Ц.Н.П. относно вземане от М.

ООД, ЕИК *****. В т.3 от протокола на общото събрание от 12.02.20г. били делегирани права и е било възложено на И.М.П., ЕГН ***** с нотариално заверено пълномощно да подпише договора за цесия между С. ЕООД, ЕИК ***** и Фондация „Ц.К.С.“, ЕИК-*****, а в т. 4 е взето решение И.М.П., ЕГН ***** с нотариално заверено пълномощно да подпише и организира връчване на уведомление за сключения договор за цесия на М. ООД - гр.С.З..

На 14.03.20г. бил подписан договор за цесия между С. ЕООД, ЕИК ***** и Фондация „Ц.К.С.“, ЕИК *****.

На 14.03.20г. бил подписан протокол на основание чл.3, ал.1 и ал.2 по договор за цесия между С. ЕООД, ЕИК ***** и Фондация „Ц.К.С.“, ЕИК ***** с което се удостоверявало извършването на услугата - оценка по ДМА от страна на Фондация „Ц.К.С.“ в полза на С. ЕООД.

На 14.03.20г. било предоставено уведомление по чл.99, ал.4 от ЗЗД от С. ЕООД, ЕИК ***** до М. ООД, ЕИК ***** с което кредитора уведомявал длъжника за извършената цесия по дължимото вземане.

С оглед изложеното ищецът прави искане да бъде постановено решение, с което М. ООД ЕИК ***** да бъде осъдено да заплати на Фондация „Ц.К.С.“, ЕИК ***** сумата 56 223,22лв. /петдесет и шест хиляди двеста двадесет и три лева и 0,22 ст./, представляваща стойността на изпълнените и приети СМР по устен договор от 23.10.2017 г., съгласно приемно-предавателен протокол, акт обр .19 от 12.12.2018 г. и мораторна лихва върху главницата за времето от 12.12.2018г. до 13.07.2020г. в размер на 9 058,18 лв. /девет хиляди петдесет и осем лева и 0,18 ст./, както и законната лихва от подаването на исковата молба.

Претендират се направените по настоящото дело съдебно-деловодни разноси и такси, както и юрисконсултско възнаграждение.

С уточняваща молба от 29.11.2021 г. ищецът посочва, че договорът за СМР между М. ООД, с ЕИК *****, в качеството му на възложител и С. ЕООД, ЕИК ***** в качеството му на изпълнител е бил сключен устно на 23.10.2017г.

Посочва, че изпълнените СМР по вид и стойност, съгласно ППП обр.19 от 12.12.2018г., единичните цени и стойността на изпълненото СМР без добавено ДДС са както следва:

ФАСАДА

1. Разбиване на стоманобетон с ел .къртач, събиране и сваляне с чували - $1,13 \text{ м}^3 \times 219,87 \text{ лв.} = 248,45 \text{ лв.}$
2. Демонтаж керемиди – $190 \text{ м}^2 \times 6,80 = 1292 \text{ лв.}$
3. Демонтаж ламаринена обшивка – $65 \text{ м}^2 \times 5,28 \text{ лв.} = 343,20 \text{ лв.}$
4. Демонтаж двойна летвена скара – $190 \text{ м}^2 \times 2,20 \text{ лв.} = 418 \text{ лв.}$
5. Грундиране с бетон контакт по тухлени стени $374 \text{ м}^2 \times 3,62 \text{ лв.} = 1353,88 \text{ лв.}$
6. Шприцоване с циментов разтвор по стени -машинно полагане $374 \text{ м}^2 \times 21,20 \text{ лв.} = 7928,80 \text{ лв.}$
7. Санираща вароциментова хастарна мазилка с готова смес „вебер” - $374 \text{ м}^2 \times 33,82 \text{ лв.} = 12648,68 \text{ лв.}$
8. Направа на фасадна топлоизолация с каменна вата $100 \text{ мм} \times 249,80 \text{ м}^2 \times 68,70 \text{ лв.} = 17161,26 \text{ лв.}$
9. Доставка и поцинкована мрежа с р-р $3/4 \times 3/4$ по фасади - $132,20 \text{ м} \times 13,24 \text{ лв.} = 1750,33 \text{ лв.}$
10. Направа шпакловка с готова смес „вебер профешън” - $97,60 \text{ м}^2 \times 16,78 \text{ лв.} = 1637,73 \text{ лв.}$

ВЪТРЕШНИ СМР

11. Облицовка на стени с влагоустичив гипскартон”ладура „ с монтаж лепило - $47 \text{ м}^2 \times 44,05 \text{ лв.} = 2070,35 \text{ лв.}$

В срок е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът заявява, че договорът за цесия от 14.03.2020г. противоречи на закона, тъй като обективира извършването на стопанска дейност от страна на ищеца, която същият, в качеството му на Фондация с ясно дефинирани цели и средствата постигане на целите нямам право да извършва.

Счита, че като юридическо лице с нестопанска цел (ЮЛНЦ), Фондация „Ц.К.С.” следва да се подчинява на особените изисквания на ЗЮЛНЦ, съгласно който „Фондация се учредява приживе или по случай на смърт с едностранен учредителен акт, с който безвъзмездно се предоставя имущество за постигане на нестопанска цел”. В чл.2 на учредителния акт на фондацията, публикуван в ТРиРЮЛНЦ, както и по партидата ѝ в същия регистър са

посочени целите на учредяването ѝ, а именно: „Фондацията цели чрез запазване, развитие и популяризиране на културата, традициите, спорта и туризма да подпомага цивилизационния процес и да съдейства за: утвърждаването на народната ни идентичност; отстояване на етнокултурното право; отстояване правото на младежта за развитие и реализация; развитие на международните връзки чрез културно и спортно сътрудничество.“ Посочените в чл.3 на учредителния акт средства за постигане на целите били в синхрон с възможността чрез тях да се постигне заложената нестопанска, идеална цел, заради която Фондация „Ц.К.С.“ била учредена и съществува.

Посочва се, че българският закон принципно позволява на фондациите, в качеството им на ЮЛНЦ да извършват стопанска дейност, като в ЗЮЛНЦ бил възприет принципаът, че водещи при създаването на ЮЛНЦ са именно целите, а не средствата за тяхното постигане, които в своята съвкупност образуват предмета на дейност. Развиват се съображения, че дейността на една фондация може да има както нестопански, така и стопански характер, стига тя по своята природа да представлява средство за постигане на основните, нестопански цели на организацията. Към общите законови изисквания за стопанската дейност, валидни за всички правни субекти, ЗЮЛНЦ поставял допълнителни и ограничителни критерии, за да се гарантира, че дори и да извършват стопанска дейност, ЮЛНЦ ще работят изрично за постигане на нестопанските си цели. Съгласно чл.3 ал.3 от ЗЮЛНЦ Юридическите лица с нестопанска цел могат да извършват допълнителна стопанска дейност само ако е свързана с предмета на основната дейност, за която са регистрирани, и като използват прихода за постигане на определените в устава или учредителния акт цели. По нататък в алинея 4 на същия член е посочено, че „Предметът на стопанската дейност се определя в учредителния акт на юридическото лице с нестопанска цел“, същият се вписва в поле „бг Предмет на допълнителна стопанска дейност“ по партидата на лицето в ТРиРЮЛНЦ.

Посочва се, че законът поставя изискването в учредителния акт на ЮЛНЦ изрично да е регламентиран предмета на стопанска дейност, която лицето ще извършва. Трябвало да се посочи конкретния тип сделки, които формират предмета на допълнителната стопанска дейност, а не да се използва обща формулировка. В учредителния акт и по партидата в ТРиРЮЛНЦ на Фондацията Ц.К.С., ЕИК *****, не бил посочен никакъв предмет на

стопанска дейност, нито общ, нито конкретен.

В същото време договорът за цесия от 14.03.2020г. разкривал един чисто стопански, чисто търговски характер на дейността на фондацията-ищец.

Твърди се, че основният предмет на договора (придобиването на едно спорно търговско вземане) и уговорената насрещна престация (извършване на услуга по оценка на ДМА на строителен обект Винарски комплекс) по никакъв начин не кореспондирали нито със целите на фондацията, нито със средствата за постигането ѝ. Ответникът заявява, че подобна стопанска дейност, развивана от Фондацията-ищец е незаконосъобразна. С извършването ѝ се нарушавали законови принципи на уредбата на съществуването и функционирането на ЮЛНЦ, което прави договора за цесия нищожен поради противоречие със закона. Посочва се, че законодателят изрично е предвидил, че при осъществяване на дейност, която противоречи на закона и на добрите нрави ЮЛНЦ подлежи на прекратяване от Окръжния съд по седалището му.

Прекратяването може да се поиска от всеки заинтересован или от прокурора, съгласно чл. 13, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 3, б. „б" ЗЮЛНЦ.

Дори съдът да приеме, че ищецът, упражнявайки стопанската дейност, обективизирана в договора за цесия от 14.03.2020г. не нарушавал забраняваща, императивна правна норма, което да доведе до обявяване на договора за нищожен поради противоречие със закона, заявява, че същият противоречи на добрите нрави. Заявява че обществено неприемливо е при ясно проведено законодателно разграничение при регламентирането на дейността на ЮЛНЦ и на Търговските дружества, като първите са поощрени с известна свобода, която им е предоставена при осъществяване на нестопанската им дейност с оглед постигане на идеалните им цели. В същото време, обаче, били поставени и ясни ограничения и изисквания при извършване на стопанска дейност.

Твърди се, че Фондацията ищец, използвайки формалната си юридическа правоспособност сключвала договори и извършвала дейности, които нямат нищо общо с идеалната цел на съществуването ѝ, като пример в това отношение бил и воденето на настоящия процес. Счита, че подобни проявления са укорими от морална гледна точка и влошават общественото доверие и авторитет към ЮЛНЦ, чиято цел на съществуване е винаги

идеална.

На следващо място ответникът заявява, че договорът за цесия е нищожен и на още едно основание, а именно сключен е с цел да се заобиколи законовата невъзможност на едноличния собственик на капитала да заведе дело и да води валиден процес с пълномощното, с което разполага и което е приложил по делото, тъй като съгласно чл. 26 ал.2 ТЗ, пълномощникът може да води съдебни дела само ако е изрично упълномощен от управителя. Посочва се, че всички представени по делото документи касаещи цесията - самият договор, протоколът по договора за цесия, уведомлението до длъжника - били подписани не от управителя на „С.“ ЕООД, посочен в тях като представляващ дружеството, а от едноличния собственик на капитала И.М.П..

Нещо повече, И.М.П. взел решение за сключване на договора за цесия в качеството си на едноличен собственик на капитала, като е провел събрание, в чийто протокол (приложен към исковата молба) било вписано, че участва и управителят на дружеството, което формално отговаря на изискването на чл.136 ал.2 ТЗ. При подписите под текста на протокола обаче се виждало, че управителят М.П. всъщност не е участвал при вземане на решението, а отново е подписан от едноличния собственик на капитала Иван Попов. В същото време, видно от изложението по-долу и от приложените към отговора документи, според ответника става ясно, че управителят на дружеството функционира като такъв, именно той е подписал договор за строителство (с друго лице) и е анулирал с подписа си издадената въз основа на протокола за СМР от 12.12.2018г. фактура. Счита се, че именно с цел избягване на съгласието за водене на подобно дело от страна на управителя на дружеството, едноличният собственик на капитала е прибегнал до прехвърляне на вземането, за да може друг да заведе легитимен (на пръв поглед) процес.

Ответникът твърди, че договорът за цесия не е бил съобщен на длъжника от първоначалния кредитор и прехвърлянето на вземането нямало действие спрямо него. Посочва се, че в исковата молба е посочено, че „на 14.03.20г. е предоставено уведомление по чл.99 ал.4 от С. ЕООД до М. ООД“, като датата 14.03.2020 съвпадала с датата на подписване на договора за цесия. Оспорва твърденията на ищеца в тази посока като неоснователни и

недоказани.

За цесията ответникът узнал от писмо, получено по пощата на 15.10.2021г. Писмото било с подател Фондация Ц.К.С., а съгласно чл.99 ал.3 и ал.4 ЗЗД уведомлението за цесия има действие спрямо длъжника след като бъде извършено от предишния кредитор. Освен това, уведомлението било подписано отново от И.М.П., а към същото не било прикрепено пълномощно от управителя, от което да е видно, че е упълномощен да извърши това действие валидно, нито е налице пълномощно от стария кредитор, с което упълномощава новия да ни съобщи за прехвърленото вземане.

Ответникът счита, че не е валидно уведомен и чрез получаване на исковата молба, тъй като приложеното уведомление било подписано не от М.П. - управител и представляващ „С.“ ЕООД, а от едноличния собственик на капитала Иван Попов, за което същият се е „упълномощил“ чрез вземане на решение, обективизирано в протокол от 12.20.2020г., на което управителят, видно от подписите в края на протокола не е присъствал, въпреки изискването на чл.136 ал.(2) ТЗ;

По същество ответникът заявява, че искът е неоснователен и недоказан. Оспорва като неоснователна и недоказана претенцията на ищеца за заплащане сума в размер на 56 223,22 лева, представляваща стойност на изпълнени и приети СМР по твърдян устен договор за строителство. Твърди, че неоснователна и недоказана е и претенцията за лихва върху тази сума за времето от 12.12.2018г. - датата на приложения към исковата молба протокол за СМР и издадената въз основа на него фактура №34/12.12.2018г. до датата на завеждане на исковата молба.

Заявява, че изложените в исковата молба обстоятелства, на които се основава възникването и съществуването на твърдяното задължение на „М.“ ООД към „С.“ ЕООД, град Н.З. – цедент по договора за цесия от 14.03.2020г. са неверни и изопачени.

Твърди се, че договор за строителство между „М.“ ООД като възложител и „С.“ ООД като изпълнител, с предмет „довършителни СМР на обект „Жилищни сгради с местонахождение УПИ IX-64 и X-65, квартал 654 по плана на град С.З.“ не съществува.

Договор за строителство със същия предмет „довършителни СМР на обект „Жилищни сгради с местонахождение УПИ IX-64 и X-65, квартал 654

по плана на град С.З.” имало налице между дружествата „З.П.” ООД, град С.З., ЕИК **** като възложител и „С.” ООД, като изпълнител. Същият бил сключен на 13.10.2017г. и от страна на „С.“ ЕООД подписан от управителя М.Х.П.. Посочва се, че между дружествата „З.П.” ООД и „М.” ООД била налице свързаност, като и двете се управлявали и представлявали от Д.А.Д..

Посочва се, че подписът в полето „Възложител“ върху приложения към исковата молба протокол за СМР от 12.12.2018г. (датата е въведена на ръка), действително е на Д.А.Д., но при подписването му, същият бил подведен, че това е протокол от серията протоколи за СМР, които е подписал в качеството му на управител на „З.П.” ООД, ЕИК ****, по повод договора за строителство от 13.10.2017г. със „С.“ ООД.

На 19.12.2018г. управителите на „С.“ ЕООД и на „М.“ ООД се съгласили, че е допусната грешка и че „М.“ ООД не е възложител на посочения в протокола обект: „Жилищни сгради - УПИ IX-64 и X-65, кв. 654 град С.З.”, а също и че протоколът не обективирал извършени СМР, които подлежат на заплащане.

Не се оспорва посоченото в исковата молба, че въз основа на протокола за СМР от 12.12.2018г. „С.” ЕООД е издало фактура №34 от 12.12.2018г. Само че при пристигането на фактурата в счетоводството на „М.“ ООД се разбрала грешката и последвало анулиране на фактурата с Протокол № 2/17.12.2018г. по чл.116 ал.4 ЗДДС за анулиране на погрешно издаден документ, като изрично в т.2 от протокола, като основание за анулирането е посочено „Липса на данъчно събитие”. Протоколът за анулиране бил подписан лично от управителя на „С.“ ООД М.Х.П..

Посочва се, че „Данъчно събитие“ в случаите на издадена фактура въз основа на протокол за СМР били именно извършените СМР, обективирани в самия протокол образец 19. Протоколът за анулиране на фактурата съдържал изрично признание от страна на „С.“ ЕООД, че е налице грешка не само по отношение на издадената фактура, а и по отношение на протокола за СМР, въз основа на който фактурата е издадена, като същият бил невалиден и не отразявал действително извършени СМР.

Именно издадения протокол за СМР и фактурата, станали повод за преразглеждане на документацията, водена по повод извършваните СМР по договора за строителство между „З.П.“ ООД и „С.“ ООД и съпоставянето ѝ

със действително извършените строителни дейности по обектите. В резултат от проверката страните установили, че са налице пропуски във воденето на документацията от лицата, които са наели да ги представляват по време на строителните работи, което водило до прекратяване на договора по взаимно съгласие. Договорът със лицето, упражняващо инвеститорски контрол също бил прекратен.

Неверни били твърденията на ищеца, че фактурата е била осчетоводена от „М.“ ООД и че същата е била включена в дневниците на ответника за периода на издаването ѝ. Категорично се заявява, че фактурата не е била осчетоводявана при ответното дружество, то не я съхранява, още повече в самия протокол за анулиране, дружеството „М.“ ООД се било задължило да не съхранява екземпляр и на основание чл.116 ал.5 ЗДДС е върнало оригинала на издателя „С.“ ЕООД. Посочва се, че след като фактурата е била анулирана в данъчния период, през който е издадена, същата можело да фигурира единствено в дневниците за продажба на издателя ѝ, като в тях тя следвало да стои описана с номер, дата на издаване и получател, но полетата за стойност се оставяли празни или в тях се записвала стойност нула.

Ответникът взема становище, че са неоснователни претенциите на ищеца за изтекли лихви в размер на 9058,18 лева и същият нямал легитимация да ги претендира.

Излага съображения, че дори съдът да приеме, че ответникът е валидно уведомен за цесията на основния дълг в размер на 56 223,22 лева, счита, че в уведомлението, издадено от първия кредитор липсва информация за изтеклите лихви и дали същите са прехвърлени или не са. Дори да са прехвърлени, липсата на уведомление до длъжника правило прехвърлянето им невалидно спрямо него.

Счита, че ищецът няма право да претендира изтеклите лихви както до момента на прехвърляне на вземането - 14.03.2020г., така и до получаването на исковата молба от ответника на 07.12.2021г. Заявява, че ищецът не следва да се ползва от привилегията да претендира лихва до момента на уведомяването на ответника чрез исковата молба, тъй като счита същата за нередовна и ищецът не е изпълнил указанията на съда в дадения му срок, а повече от година по-късно.

Предвид изложеното, моли съда да прекрати производството като

недопустимо поради липсата на активна процесуална легитимация на ищеца да предявява процесните искове, както и поради недопустимост на предявените искове и искова молба.

Респективно, прави искане съдът да се произнесе с решение, с което изцяло да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани, като признае за установено в отношенията между страните, че „М.“ ООД, град С.З., ЕИК *****, не дължи на „Фондация Ц.К.С.“, град С., ЕИК ***** следните суми: сума в размер на 56 223,22 лева - петдесет и шест хиляди, двеста двадесет и три лева и 22 стотинки представляващи стойността на изпълнени и приети СМР по устен договор от 23.10.2017г., съгласно протокол акт образец 19 от 12.12.2018г. и мораторна лихва върху главницата за времето от 12.12.2018г. до 13.07.2020г. в размер на 9 058,18 лева, съответно, моли съдът да отхвърли иска за законна лихва от датата на завеждане на искането за издаване на заповед за изпълнение.

Съдът, като взе предвид становищата, възраженията и доводите на страните и обсъди представените доказателства, намира за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 258 ЗЗД във вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 99 от ЗЗД за главница в размер на 56 223,22лв. и за лихви на основание чл. 86 от ЗЗД за сумата 9058,18лв., като се претендира и законна лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Ищецът е представил доказателства, че му е прехвърлено вземане с договор за цесия от 14.03.2020г. от дружеството „С.“ ООД, в размер на 56 223,22лв. съгласно приемно предавателни протоколи за установяване завършването и заплащането на видове СМР по устен договор за строителство от 23.10.2017г. с предмет довършителни СМР на обект „Жилищни сгради с местонахождение УПИ IX 64 и X – 65 кв. 654 по плана на гр. С.З.“. В договора са уговорени цена, начин на плащане, права и задължения на страните във връзка с този договор. Представен е и протокол по договор за цесия от 14.03.2020г. Представен е и протокол от заседание от Общо събрание на „С.“ ООД във връзка с извършване на цесия. Представено е уведомление по чл. 99, ал. 4 ЗЗД от „С.“ ООД до ответника „М.“ ООД, от което не е видно дали е получено от ответника.

С исковата молба е представен и протокол № 1 за установяване завършването и заплащането на натурални видове СМР от 12.12.2018г., в който протокол са описани видове СМР в табличен вид, всичко на стойност с ДДС в размер на 56 223,22лв. Представена е и фактура № 34 от същата дата, издадена за същите СМР.

Ответникът с отговора на исковата молба прави възражение, че договорът за цесия противоречал на закона, тъй като обективирал извършване на стопанска дейност от страна на ищеца, който в качеството си на фондация имал дефинирани други цели и средства за постигане на своята дейност. Като юридическо лице с нестопанска цел неговата дейност се подчинявала на други изисквания, които изключвали такъв вид стопанска дейност. Съдът намира, че не може да се приеме, че договорът за цесия противоречи на закона, тъй като в случая фондацията като юридическо лице с нестопанска цел не е извършила стопанска дейност, която да противоречи с нормативните изисквания за нейното учредяване регистрация и дейност, а е придобила от дружество вземане, което произтича от търговска сделка. Не може да се приеме, че е налице нарушение на добрите нрави, тъй като прехвърлянето на вземане, макар и да произтича от търговска сделка не може да се приеме като акт, който нарушава никакви морални норми от социален и етичен характер. С оглед на това съдът приема, че сключеният договор за цесия не е нищожен на посочените от ответника основания.

Ответникът прави и възражение, че всички действия били извършени от едноличния собственик на капитала на дружеството, а не от назначения управител. Това възражение съдът също счита, че е неоснователно. Едноличния собственик на капитала е назначил управителя и по - скоро действията на управителя могат да бъдат одобрявани от собственика, а не да се оспорват неговите права като собственик на дружеството във връзка със сключване на договора за цесия.

Следващото възражение, което се прави от ответника е, че договорът за цесия не е бил съобщен от първоначалния кредитор и прехвърлянето на вземането няма действие спрямо него. Твърди, че за цесията е узнал от писмо от ищеца „Фондация Ц.К.С.“, град С. на 15.10.2021г. И това възражение не може да се приеме за основателно, тъй като съобразно съдебната практика, уведомление направено от цедента, действащ чрез цесионера, достигнало до

длъжника, съставлява надлежно съобщаване на цесията, което поражда действия за длъжника.

С оглед на изложеното тези възражения за недопустимост на предявения иск съдът намира за неоснователни, поради което намира, че искът е допустим и следва да бъде разгледан по същество.

С отговора на исковата молба ответникът е представил протокол № 2/17.12.2018г. за анулиране на погрешно издаден документ, който също както и протокола за установяване на СМР от 12.12.2018г. е двустранно подписан от управителите на „С.“ ООД и на „М.“ ООД. За изясняване на обстоятелствата във връзка с издадения протокол за СМР, протокола за неговото анулиране и издадената фактура бе допуснато извършване на съдебно икономическа експертиза, която бе оспорена от ищеца, но бе приета от съда като компетентна и добросъвестно изготвена.

От заключението на вещото лице се установява, че фактура № 34/12.12.2018г. с доставчик „С.“ ООД и получател „М.“ ООД е намерила счетоводно отражение в дневника за продажби на „С.“ ООД за месец 12.2018г. с нулева стойност, подадена в НАП към справка декларация по ЗДДС. Експертизата не е установила в дневниците за продажбите на „С.“ ООД наличие на последващи счетоводни документи – дебитни или кредитни известия, свързани с тази фактура. Вещото лице посочва, че с протокол № 2/17.12.2018г. по чл. 116, ал. 4 от ЗДДС за анулиране на погрешно издаден документ с издател „С.“ ООД се анулира фактура № 34/12.12.2018г. и основание за анулиране на погрешно съставени или поправени документи са намерили отражение в счетоводните регистри на доставчика, като липса на данъчно събитие. При анулирането на погрешно издадения документ няма данни за издаване на нов документ. Фактурата е намерила счетоводно отражение в дневника за продажби с нулева стойност, подадена в НАП към справка - декларация по ЗДДС. Тази фактура не е намерила счетоводно отражение в подадените справки - декларации по ЗДДС на „М.“ ООД.

В съдебно заседание, в което бе изслушано вещото лице, то посочва, че според него страните са приели формата на анулиране, тъй като няма какъв документ последващо да бъде издаван и са приели, че няма данъчно събитие, т.е., че сделката не е осъществена. Според вещото лице данъчното събитие в конкретния случай е протокол образец 19, а не фактурата. Не са налице и

документи, от които да се установява, че „С.“ ООД е извършило СМР по протокол образец 19.

С отговора на исковата молба ответникът твърди, че договор за строителство е бил сключен между „З.П.“, дружество, което също се представлява от управителя Д.А.Д. и „С.“ ООД, а не с „М.“ ООД. В потвърждение на това представя договор за строителство от 13.10.2017г. Съдът намира, че не е доказано фактическо сключване на договор за строителство между „С.“ ООД и „М.“ ООД. Не са представени доказателства за фактическо извършване на СМР, описани в приложения към исковата молба протокол. Липсват и доказателства за фактическо приемане на СМР.

Издадената фактура въз основа на протокола от 12.12.2018г. е двустранно анулирана и присъства в записките на дружеството „С.“ ООД с нулева стойност. След анулиране на тази фактура „С.“ ООД не е издало друг счетоводен документ, което води до извода, че издадения протокол за СМР не обективира действително извършени работи от „С.“ ООД по възлагане от „М.“ ООД. Приемно- предавателния протокол е частен свидетелстващ документ и не се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства. Този протокол не доказва, че отразените в него видове и количества СМР са реално изпълнени и неговата доказателствена стойност следва да се прецени с оглед всички доказателства по делото. След като издадената въз основа на него фактура е двустранно анулирана и е включена в дневника на продажбите на „С.“ ООД с нелева стойност, следва да се приеме, че страните са се съгласили, че тези СМР не са изпълнени в полза на „М.“ ООД и че това дружество не дължи тяхното заплащане. Следователно „С.“ ООД е прехвърлило на ищеца вземане, което той няма към „М.“ ООД, поради което договорът за цесия, макар и да не е нищожен, не дава възможност на цесионера да реализира правата си по него.

С оглед на изложеното съдът намира, че искът за главница като неоснователен и недоказан следва да бъде отхвърлен. Като неоснователен и недоказан следва да бъде отхвърлен и акцесорния иск за мораторна лихва от датата на издаване на протокола за СМР и фактурата – 12.12.2018г. до предявяване на иска. В приложения договор за цесия не се съдържа прехвърляне на вземане за лихва, но освен това следва да се посочи, че след като искът за главница е неоснователен и недоказан, следва да бъде отхвърлен

и искът за мораторна лихва.

На ответника следва да бъдат присъдени направените по делото разноси в размер на 3 480лв., включващи адвокатско възнаграждение за един адвокат и възнаграждение на вещо лице.

Не следва да се уважава възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника, тъй като то е формирано съобразно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно въведения в спора материален интерес.

Водим от всичко изложено, Окръжен съд – С.З.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ФОНДАЦИЯ Ц.К.С.“, град С., ЕИК: *****, с адрес на управление: гр.С., ***** против „М.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление, гр.С.З., ***** искове за сумата 56 223,22лв. /петдесет и шест хиляди двеста двадесет и три лева и двадесет и две стотинки/, прехвърлено вземане, представляващо стойност на изпълнени и приети СМР по устен договор за строителство от 23.10.2017г., съгласно приемно – предавателен протокол от 12.12.2018г., ведно със законната лихва, считано от 13.07.2020г. до окончателното изплащане, както и за сумата 9 058,18лв. /девет хиляди петдесет и осем лева и осемнадесет стотинки/, представляваща мораторна лихва за периода от 12.12.2018г. до 13.07.2020г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „ФОНДАЦИЯ Ц.К.С.“, град С., ЕИК: *****, с адрес на управление: гр.С., ***** да заплати на „М.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление, гр.С.З., ***** сумата 3 480лв. /три хиляди четиристотин и осемдесет лева/, разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Пловдивски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____

